

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (07/02/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers>

ซาโหว่ไล่ตื้อ

โดย

ป.อินทรปาลิต

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ได้ร่วมมือกับคณะพรรค ๔ สหาย จัดงานคล้ายวันเกิดของคุณหญิงวาดขึ้นที่บ้าน "พัชรภรณ์"

งานนี้เป็นงานภายใน เจ้าภาพออกบัตรเชิญเฉพาะวงศาคณาญาติและมิตรสหายที่สนิทสนมและรักใคร่กันจริง ๆ แต่ถึงกระนั้นก็มีแขกผู้มีเกียรติมาอวยพรคุณหญิงวาดและร่วมรื่นเริงกันไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ คน

บ้าน "พัชรภรณ์" ซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางดูแคบไป นับตั้งแต่ ๑๖.๐๐ ล่วงแล้ว แขกที่ได้รับเชิญต่างย่อย ๆ กันมาพร้อมด้วยของขวัญอันมีค่า รถเก๋งงาม ๆ จอดอยู่เรียงรายบนถนนโรยกรวดและริมสนามด้านสระน้ำ

งานคล้ายวันเกิดของคุณหญิงวาดโดยมากมีแต่แขกผู้ใหญ่ ส่วนเด็ก ๆ ก็มีแต่เพื่อนของ ๔ สหายและ ๔ นาง วันนี้คุณหญิงวาดของเราแต่งกายหรูหราติดปกติ นุ่งซิ่นยก สวมเสื้อฝ้ายกสีม่วงอ่อน ดัดผมใหม่เอี่ยมแบบเอลิซาเบธ เทเลอร์ รู้สึกว่าท่านเป็นสาวและกระชุ่มกระชวยขึ้นอีก ท่านแต่งเครื่องเพชรพราวไปหมดทั้งตัว เฉพาะแหวนเพชรที่นิ้วนางมือซ้ายของท่านราคาพร้อมแสนแล้ว

เจ้าภาพเปิดฟริบาร์เลี้ยงแขก ๔ นางทำหน้าที่เสิร์ฟวิสกี้ โชตา และกับแกล้ม แขกทุกคนเป็นกันเองกับเจ้าภาพ ดังนั้นบรรยากาศของบ้าน "พัชรภรณ์" จึงสดชื่นติดปกติ เสียงหัวเราะเสียงพูดคุยสัพพัญญูออกล้อกันดังอยู่ตลอดเวลา

ในราว ๑๘.๓๐ น. คุณหญิงวาดก็เชิญแขกเข้าประจำโต๊ะอาหาร ซึ่งตั้งอยู่เรียงรายในสนามใหญ่หน้าตึก ท่ามกลางแสงไฟฉายและโคมไฟสีต่าง ๆ การเลี้ยงอาหารเลี้ยงอาหารจีนจากภัตตาคาร 'ยองยงเหลา' ของอาเสี่ยกิมหงวนนั่นเอง

ริมสนามด้านตรงข้ามกับตัวตึก มีโรงละครกลางแปลงหนึ่งโรง ในสูจิบัตรที่แจกแขกมีรายละเอียดดังนี้

๑๘.๓๐ น. รำเบิกโรงด้วยเพลง 'นางนาค'

๑๘.๔๐ น. ลีลาศแบบลาตินอเมริกัน

๒๐.๐๐ น. ฟ้อนเชียงใหม่

๒๐.๓๐ น. จักรวรรดาศักดิ์

ระหว่างรับประทานอาหาร มีการดื่มอวยพรให้คุณหญิงวาดอย่างซ้ำ ๆ ซาก ๆ และคุณหญิงวาดได้กล่าวอวยพรแขก เช่นเดียวกัน การกินเลี้ยงสิ้นสุดลงก่อนเวลา ๑๘.๓๐ น. เล็กน้อย

เสียงปี่พาทย์ไม้มวมคณะจางวางเพลิงเริ่มบรรเลงเพลง 'นางนาค' ดังกังวานแผ่วเบา แล้วเสียงตบมือก็ดังขึ้นทั่วบ้าน "พัชรภรณ์" เมื่อมานั่งเสียด้านใหญ่หน้าเวทีกลางแปลงเผยออกทีละน้อย

นั้นท่า นवलลออ ประภา และประไพ นุ่งผ้ายกหม้อผ้าสะไบแบบไทยกำลังรำรำและร้องเพลง 'นางนาค' อวยพรในนามของเจ้าภาพ พวกแขกที่นั่งอยู่ตามโต๊ะอาหารต่างชมเปาะไปตามกัน ที่ ๔ นางรำได้ดีเกินคาด

ในเวลาเดียวกันนี้เอง พล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก กำลังนอนหลับสนิทอยู่บนพรมปูพื้นในห้องสมุดที่บ้าน "พัชรภรณ์" โดยมีเจ้าแห้วนั่งเฝ้าอยู่ข้าง ๆ

วันนี้ ๔ สหายของเราต่างมีเมฆาจนหมดสติ เนื่องจากดื่มเหล้าตั้งแต่บ่าย เจ้าแห้วเป็นผู้ล่าเสียงนายของเขาขึ้นมาบนตึกทีละคน ซึ่งขณะนั้นบนตึกใหญ่ไม่มีใครเลยนอกจาก ๔ สหายกับเจ้าแห้วเท่านั้น

ทั้ง ๔ คนนอนสุมกันเหมือนลูกหมา และนอนกลับหัวกลับหางไม่เป็นระเบียบ เท้าขวาของนิกรวางอยู่บนอกเสียหงวน และเท้าซ้ายวางอยู่บนท้องนายแพทย์หนุ่ม พลนอนตะแคงกอดกิมหงวน เท้าทั้งสองของเสียหงวนวางอยู่บนหน้า ดร. ดิเรก

๔ สหายกำลังกรนแข่งกัน นิกรกรนเสียงแหลมเล็ก พลกรนเสียงต่ำ เสียงหงวนกรนเสียงต่ำกว่านิกรเล็กน้อย ส่วนนายแพทย์หนุ่มกรนกระซากเสียงสั้น ๆ

"พี๊ด.....คร้อก.....ฮืด.....พรี๊ด"

เจ้าแห้วนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองดูเจ้านายของเขาทั้ง ๔ คนอย่างขบขัน นาน ๆ เจ้าแห้วก็ยกพัดชนกโบกกระพือลมให้เพื่อไล่ยุง

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ จนกระทั่งเจ้าแห้วได้ยินเสียงฝีเท้าใครคนหนึ่งเดินอยู่ในห้องโถง และตรงเข้ามา บังตาประตูห้องสมุดถูกผลักออกค่อนข้างแรง ผู้ที่พาดหัวเข้ามาในห้องสมุดเป็นสุภาพบุรุษผู้สูงอายุนั่งรถเข็นตัวเล็ก ๆ และศิระชะลำน แต่งสากลซีกสะกิ้นสีขาวย่านผู้นี้คือ เจ้าคุณปัจจนิก ฯ นั่นเอง

ท่านหยุดยืนกลางห้องมองดู ๔ สหายอย่างปลงอนิจจัง

"เอ๊ย-เมาจันไม่เป็นผู้เป็นคนแล้ว นี่มันนอนกันท่าไหนวะอ้ายแห้ว ไม่รู้ว่าหัวทางอยู่ทางไหน"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานเหมือนรูปอ้ายเต๊ะไฟปอกขอรับ รับประทานมีสองหัว แฮะ แฮะ"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะที่ ๆ

"พล-พลไวย อ้ายหงวน...อ้ายกร...เฮ้-ดิเรก ลูกขึ้นเสียทีไวย จวนจะถึงเวลาเล่นจิ้งจิวแล้ว"

พลค่อย ๆ ลืมตาขึ้น นัยน์ตาของเขาแดงกล้า นอนท่าตาปริบ ๆ อยู่สักครู่ ก็ลุกขึ้นนั่งแล้วยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิก ฯ

"อ้อฮือ ผมแยเลยครับคุณอา" พลพูดเสียงอ้อแอ้ "ผมเมาจันไม่รู้ว่าผมขึ้นมานอนในห้องสมุดนี้ได้อย่างไรกัน"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

"รับประทานผมแบกขึ้นมารับ รับประทานพวกคุณนอนสุมกันอยู่ข้างชอกโรงรด รับประทานผมไปเห็นเข้าก็แบกขึ้นมาบนตึกทีละคน"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ว่า "พวกแกกินเหล้ามากแล้วเส้นโลหิตแตกเหลือเกิน โดยเฉพาะอ้ายหงวนถึงกับยกขวดวิสกี้ขึ้นชดกินกันตั้งแต่เย็นแล้วทำไมมันจะไม่เมาล่ะ ปลุกอ้าย ๓ คนลุกขึ้นเสียทีซีจะได้รีบไปเตรียมตัวแสดงจิ้งจิวให้แขกเขามา"

"ว่า....." พลตรง "ไม่เล่นไม่ได้หรือครับ"

"หา ไม่เล่นอย่างไรกัน เราประกาศไว้ในสูจิบัตรแล้ว เครื่องจิ้งจิวก็เข้าเขามาตั้งพันบาท อย่าให้เสียชื่อหน่อยเลยวะ แล้วก็อย่าลืมว่าวันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณแม่แก แกจะต้องสนองพระคุณท่านให้เต็มที่ ไปเถอะ ขณะนี้เขากำลังแสดงลีลาศแบบลาตินอเมริกัน ต่อจากนั้นก็ถึงเชียงใหม่แล้วก็จิวบรรดาศักดิ์"

พลเป่าปากเบา ๆ เอ้อมมือเขย่าร่างนายแพทย์หนุ่ม

"หมอ-หมอไวย หมอ"

ดร. ดิเรกอมยิ้มทั้ง ๆ ที่เขายังหลับตา พลจุดแขนนายแพทย์หนุ่มให้ลุกขึ้นนั่ง แล้วยกมือตบศิระชะดิเรกค่อนข้างแรง

"เฮ้-ตื่นไวย เตรียมตัวไปเล่นจิ้งจิว"

ดิเรกพยักหน้ารับทราบแล้วเอนตัวลงนอนอีก พลรีบกระซกนายแพทย์หนุ่มให้ลุกขึ้นนั่ง ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ อดหัวเราะไม่ได้ ดร. ดิเรกกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้อง

"ที่นี่ที่ไหนวะ" เขาพูดเสียงอ้อแอ้เพราะความมึนเมา

"ก็บ้านเรานะซี" พลตอบ

"ออไรน์ ช่างนอกเขาทำอะไรกันวะเสียงเฮฮาเกินครั้นเครง"

พลว่า "วันนี้เป็นวันเกิดของคุณแม่อย่างไรล่ะ"

ดิเรกพยักหน้ารับทราบ พลยกมือเขย่าร่างอาเสี้ยกิมหงวน

"เฮ้ย-ลุกขึ้นเสียทีไวย"

อาเสี้ยรีบพลุนพลันลุกขึ้นนั่งอย่างงง แล้วก็ยกมือขวาประคองกอดพล หลับตาพูดเสียงอ้อแอ้

"ฟองจันทร์จำ เฮียจะยอมตายอยู่กับหนูที่ห้องนี้แหละ รู้ไหมว่าขณะนี้เฮียมีความสุขที่สุด โลกนี้เป็นของเฮียแล้ว แล้วก็เฮียพร้อมที่จะเป็นโรคจากหนู"

นายพัชราภรณ์ยกมือผลักหน้าเสียหงวนเต็มแรง

"อ้ายเปรด ลืมตาดูซิว่าใครแน่"

กิมหงวนลืมตาขึ้นทีละน้อย พอแลเห็นพลเขาก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว

"บ๊ยะแล้ว...มีน่าละ แขนแมนมันถึงได้แข็งเหมือนท่อนไม้ ว้า-เมตาย่าเลย กลับบ้านกันเสียทีเถอะวะพวกเรา"

เจ้าคุณปัจจนิก ๗ หัวเราะก๊าก

"โธ่-อ้ายเวรเอ๊ย เมาจนไม่เป็นผู้เป็นคนแล้ว"

เสี่ยหงวนค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๗ นัยน์ตาปรือและแดงกล้า เขาจ้องมองดูท่านเจ้าคุณสักครู่

ก็หันมาถามนายแพทย์หนุ่มด้วยเสียงอ้อแอ้

"ตาแก่หัวล้านนี้ใครวะ"

ท่านเจ้าคุณทำคอย่น ยกเท้าเตะเสี่ยหงวนดังปลัก

"นี่แน่ะ แกล้งเมาดิบนี้หว่า"

อาเสี่ยยกมือลูบคล้ำสีข้างพลางสูดปากเบา ๆ พลเอื่อมมือเขย่าร่างนิกรเพื่อนเกลอของเขา แต่นายจอมทะเล้นคงนอนหลับกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว ดร. ดิเรกกับพลช่วยกันจุดนิกรลุกขึ้น เสี่ยหงวนยกมือทั้งสองข้างแหกตานิกรออก ก้มหน้าเข้าไปใกล้ ๆ เป่าลูกนัยน์ตานิกรค่อนข้างแรง

นิกรสะดุ้งโหยง

"ฮือไวย เล่นตะหวักตะบวยอะไรก็ไม่รู้ อ้ายเราจะนอนเสี่ยหน่อยขอบแกล้งเสี่ยจริงเชียว"

พลหัวเราะที ๆ พุดกับนิกรด้วยเสียงอันดัง

"เตรียมตัวไปเล่นจิวไวย"

นิกรทำตาปริบ ๆ

"เล่นนี้ว...ว้า-เล่นทำไมกันวะ"

"จิวไวยไม่ใช่นี้ว"

"หา จิวเระะ เล่นให้มันเป็นอะไร อีก-เราไม่ใช่เจ๊กนี้หว่าจะได้เล่นจิว-วู้-เมตาย่าเลย กลับบ้านไปเสี่ยวพ่อตาดีกว่าวะ เจ็บใจนัก เมื่อกลางวันขอเงิน ๑,๐๐๐ บาท ซื่อของขวัญไม่ยกให้ ให้คืนตายเถอะวะ พ่อตาระดุกชดมันพรรคนี้ กันไม่นับถือหรือกต้องแจกหมากเสียให้เข็ด"

เจ้าคุณปัจจนิก ๗ กลืนน้ำลายเอือก

"เอาซีฟอกร วิเศษจริงนะมีง เงยหน้าขึ้นมองหน้าเถอะวะว่า คนที่ยืนค้ำบัลแกอยู่เนี่ยใครกัน"

นิกรเงยหน้าขึ้น แล้วยกมือขวาป้องหน้าผากมองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๗ อย่างงง ๆ สักครู่ก็หันมาถามเจ้าหัวด้วยเสียงอ้อแอ้

"ใครวะ อ้ายแห้ว หน้าตาคล้าย ๆ กับพ่อตาข้าไวย หรือนักเลงคุมช่องกะหรีช่องนี้"

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

"รับประทานนี้มันบ้านเราครับไม่ใช่ช่องกะหรี"

"หือ บ้านเราเระะ ชอบกลไวย นอนดึกกว่า" พุดจบนายจอมทะเล้นก็เอนตัวลงนอนบนพื้น แต่แล้วพลกับอาเสี่ยหงวน

ก็ช่วยกันจุดกระซากลากตัวนิกรให้ลุกขึ้น

"ไปเล่นจิว" เสี่ยหงวนพุดเอ็ดตะโร

นิกรลั่นศรัษะ

"ไม่เอาละ เมาจะตายท่าแล้ว อีก-กันนี่ออกแล้ว นี่เป็นงานวันเกิดของคุณอาหญิงของกัน พวกเราจะต้องเล่นจิวให้แขกเขาชม แต่ว่า...กันเล่นไม่ไหว พวกแกสามคนกับอ้ายแห้วไปเล่นก็แล้วกัน"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"กันก็เมาเหมือนกัน เล่นมันส่งเดชตามประสาคนขี้เมาที่แล้วก็แล้วกัน ไม่มีใครเขาถือสาหาความหรือกน่า ล้วนแต่แขกกันเองทั้งนั้น"

เจ้าคุณปัจจนิก ๗ พุดตัดบท

"อย่ามัวรำไรอยู่เลย ไกลเวลาเต็มทนแล้ว ไปที่โรงละครรีบแต่งหน้าแต่งตัวกันเถอะ"

๔ สหายกับเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นยืนแล้วเดินตามเจ้าคุณปัจจนิก ๗ ออกไปจากห้องสมุด ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง พวกแขกทั้งหลายกำลังชมการแสดงลีลาศบนเวทีกลางแปลงอย่างสนุกสนาน เพื่อนของนิกรคนหนึ่งซึ่งเป็นครูลีลาศที่มีชื่อเสียงกำลังเต้นรำแบบลาตินอเมริกันกับภรรยาสาวสวยของเขาท่ามกลางเสียงดนตรีลีลาศแบบอเมริกาใต้จากเครื่องขยายเสียง

"อ้ออ้อ อ้ออ้อ อ้ออ้อ....."

พวกนักดนตรีซึ่งแต่งตัวแบบจิวส์เสิร์ฟเรียบร้อยบรรเลงเพลงอยู่ในราว ๕ นาที ก็รีบวางเครื่องบรรเลงออกไปนั่งประจำที่ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ นั่งบัลลังก์พระเจ้าแผ่นดิน ท่านแต่งกายได้เหมาะสมมาก ศิระชลันเลียนต้องแสงไฟเป็นมันแพลลิบ นิกกับเสี่ยหงวน และ ดร. ดิเรก แต่งเครื่องแบบนายทหารเอกยืนประจำตำแหน่งเฝ้า โดยเฉพาะกิมหงวนแต่งกาย เหมือนกับจิวส์จริง ๆ ทาหน้าดำเขียนลวดลาย ช้างหลังปักธงแม่ทัพ ดร. ดิเรกของเราออกจะรุ่มร่ามกว่าเพื่อน

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ โบกมือบอกเจ้าแก้ว

"เปิดฉากไว้อย่า"

ม่านหน้าเวทีเปิดออกอย่างรวดเร็ว พวกคนดูตบมือให้ร่าเริงกันเกรียวกราว จนกระทั่งจิวส์เล่นไม่ได้ต้องรอให้เสี่ยเฮฮาสงบลง เสียก่อน

ท่านเจ้าคุณเบิกหน้าให้เหมือนตัวจิว ท่านมองดูสามสหาย แล้วพูดด้วยเสียงหัวแบบจิวจนกระทั่งแทบคอหอย

"ท่านทั้งหลาย บัดนี้กองทัพสวนได้เข้าล้อมเมืองเราไว้แล้ว ท่านจะคิดอ่านประการใดก็ว่ามา"

นิกรำคำว่างออกมายืนกลางหมู่ หมุนตัวไปรอบ ๆ แยกเขี้ยวยิงฟันร้องลั่น

"ว๊าก.....ว๊าก อ้วนนี่ชื่อซินเซี่ยมั้งอ้อ.....ว๊ากคอคอแห่งไว้อย่า"

เสี่ยหงวนเดินเข้ามายกเท้าเตะนิกดังปลัก แล้วขบกรามพูดเสียงหนัก ๆ แต่แผ่วเบา

"แกเป็นเพียงแม่ทัพหน้า ต้องให้แม่ทัพใหญ่พูดก่อนซีไว้อย่า"

นิกชักฉิว

"ฮ่า ไม่ได้ไว้อย่า กันต้องเป็นแม่ทัพใหญ่ เล่นยังงี้เอาเปรียบนี่หว่า"

"แต่เครื่องแต่งกายของแกมันบอกว่าเป็นแม่ทัพหน้า แม่ทัพใหญ่ต้องมีธงปักหลังอย่างกัน"

นิกทำตาปริบ ๆ มองดูธงหลายผืนซึ่งปักอยู่ข้างหลังกิมหงวน

"จั้นระอะ แกเอารังแดงตราค้อนเคียวที่ไหนมาปักล่ะ"

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือก

"เฮ้ย อย่าล้อเล่นไว้อย่า ธงสีแดงเฉย ๆ ไม่มีตราค้อนเคียว เข้าไปยืนก่อน พยายามเล่นให้มันถูกเรื่องหน่อยเถอะวะ"

นิกอมยิ้ม

"ยังงั้นกันขอตัวเข้าไปนอนหลังโรงก่อนได้ไหม พอถึงบทกันแกช่วยไปปลุกกันออกมาเล่นก็แล้วกัน"

นิกพูดตัดบท

"เอา ๆ ๆ เล่นก็เล่น เล่นเร็ว ๆ เลิกเร็ว ๆ ไว้อย่า ง่วงนอนเต็มทนแล้ว รวยรัดตัดความยกกองทัพออกไปรบกับพวกสวน

เถอะ"

เสี่ยหงวนจูงมือนิกพามาเฝ้าพระเจ้ายกถั่ง แล้วอาเสี่ยก็ยกมือทั้งสองโบกไปมา ทำท่าทางให้สมกับเป็นแม่ทัพใหญ่

"บ๊วกฉ้อ บ๊วกฉ้อ.....ว๊าก.....อ้วนนี่เจี้ยบั้ง ล้อเจี้ยะไซ้ ว๊าก....ไม่ต้องกัวมั้ง อ้วนเบิ่งแม่ทัพพญา ยติทางสวนหัวร้ายหมิง

เท่านั้นเอง ว๊าก.....ว๊า แสบคอหอยไว้อย่า"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ กลับหัวเราะแทบแย้

"ท่านอวยซีโพคักก้อย่าช้าเลย จงนำกองทหารของท่านออกไปรบกับข้าศึกเถิด ตัดศิระแม่ทัพสวนมาให้เราดูเป็นขวัญตา"

อวยซีโพคักกหัวเราะ แล้วตะโกนเสียงลั่น

"บ๊วกฉ้อ บ๊วกฉ้อ"

ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก กล่าวถามเสี่ยหงวนเบา ๆ

"อะไรของแกวะบ๊วกฉ้อ ๆ"

"อ้าว-ก็เล่นจิวนะซี"

นิกรำทวนไปมา กระโดดโลดเต้นอยู่สักครู่ก็ทูลพระเจ้าถั่ง

"บ๊ะฉ้อ บ๊ะฉ้อ ว๊าก.....บ๊ะฉ้อใส่เต้าหูขาวเจี้ยะฮ้อ ว๊าก.....ไม่รู้จะเล่นยังงี้แล้วไว้อย่า เหาะยังงี้ก็เอากันไว้อย่า

อ้วนมายรู้เรื่องอ้อ" พุดจบนิกก็ทรุดตัวนั่งกลางโรงทำคอชยอนเหมือนกับจะอาเจียน

เสียงดนตรีในโรงดังขึ้นอีก ผู้บรรเลงมีเพียงสองคนคือเจ้าแก้วกับพล เจ้าแก้วตีมาฟ้อ และนายพัชราภรณ์ตีกลองขนาดเล็ก

"ตะลุกตุ๊ก แป้ง ตะลุกตุ๊ก แป้ง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ"

กิมหงวนเดินเข้ามาจุดนิกให้ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น

"ว๊าก คุณทหารไปรบไวย"

นิกรลั่นศึรชะซ่า ๆ

"อ้าวไปไม่ไหวไวย อ้าวจากรากแตกแล้ว ว๊าก-เมาดิบหายเลย ลือช่วยหามอ้าวออกไปรบล่าโยมไวย ว๊าก....อ้วะ.....

อ้วก....."

เจ้าแห้วคว่ากระโดนข้างหลืบวังกะเรือกะร่าออกมาออกโรง ยืนกระโดนให้นิกร

"ปล่อยออกมาในกระโดนนี้แหละครับ รับประทานอย่าให้เปราะพะพินผมชี้เกี้ยวจลาง เอาซีครับ อ้วกเสียหน่อยจะได้หายเมา"

นิกรลั่นศึรชะ

"ไม่ต้อง ชักลั่นเข้าไปหมดแล้ว"

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

"รับประทานคนดูเขากำลังอยากดูจิวครับ เมื่อไรจะเล่นเสียที แล้วก็รับประทานคุณพลก็อยากเล่นเต็มทนแล้ว"

นิกรมองเข้าไปในหลืบ กวักมือเรียกนายพัชราภรณ์

"เฮ้-ออกมาซิไวย รวบรวมตัดความรบกั้นเลย ประเดี๋ยวจิวเล็กแล้วกันจะพาแกลไปบุกชอยกลาง"

เสียงหวนแม่ทัพใหญ่ยกมือเกาศึรชะแกร็ก ๆ เดินเข้ามายกมือปลักหน้าอกนิกรค่อนข้างแรง

"จะเล่นหรือไม่เล่นไวย ถ้าเล่นก็เข้าบทเล่นไปตามเรื่อง เมื่อไม่เล่นก็เข้าไปอยู่ในโรง มือไม่พายอย่าเอาตีนราน้ำชี่น้า"

นิกรชักฉิว

"แล้วกัน คนกำลังจะอ้วกจะให้เล่นได้อย่างไรวะ บ้าไปได้ เล่นจิวนี้ก็ได้เบี่ยออกข้าวอะไรสักนิด ยักทำไปได้

ประเดี๋ยวพ้อเข้าไปกับพวกฮวนเลย"

อาเสี่ยยกมือท้าวสะเอวเม้มปากแน่น

"ไป-แกลไปอยู่ทางฝ่ายฮวน แกจะไดรบกับกันให้ถึงใจพระเดชพระคุณ"

นิกรแหกปากหัวเราะลั่น

"เออ-ดีทีเดียว กันไปอยู่ทางพวกฮวนดีกว่า" แล้วนายจอมทะเล้นก็ยกมือชี้หน้าพ้อตาของเขา "คอยดู กองทัพฮวนจะบุกเมืองท่านให้ราบเป็นหน้ากลองทีเดียว ถือว่ามีทหารตั้งล้านยังงั้นระอะ อะ อะ ว๊าก.....อ้วม่ายกัวลือไวย ตะลั่งตั่ง-แพ็ง ๆ ๆ ๆ"

นิกรรำทวนหมุนตัวไปมารอบ ๆ เวที เสียงตบมือตังสนั่นหวั่นไหว พลกับเจ้าแห้วช่วยกันตีกลองและม้าพ้อประกอบบท นายจอมทะเล้นแยกเขี้ยวยิงฟันแหกปากร้องว๊าก ๆ จนเหนื่อยหอบแล้วก็วิ่งเข้าไปในโรง

คนดูหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น การแสดงจิวเรื่อง "ซาโหล่คือ" ที่หยุดชะงักไปชั่วขณะได้แสดงต่อไป

ซึ่งเป็นการแสดงแบบเฮงชวยเพราะไม่มีการฝึกซ้อม และผู้แสดงทุกคนเกิดมาจากท้องพ้อท้องแม่ก็เพิ่งเคยแสดงจิวในครั้งนี้

เสียงดนตรีในหลืบซึ่งมีเครื่องบรรเลงเพียงสองชิ้นตั้งอยู่เกือบ ๕ นาที

"ตะลือกต็อกแพ็ง ตะลือกต็อกแพ็ง ต็อก ๆ แพ็ง ต็อกแพ็ง ๆ ๆ ๆ ซิ"

เสียงหวนยกจ้าวขึ้นกวัดแกว่งแล้วร้องตะโกนจนแสบคอหอย

"ว๊าก.....อ้วชื่ออวยซีโพ่คักแม่ทัพหญ่าย ว๊าก.....ติทางทั้งหลายจงฟังอ้ว บักนี้กองทัพฮวนยกมอล้อมวงเราแล้วขอให้พวกเราจร่วมมีอรบกับฮวนนั้ง ชับไล่ม้งปาย ว๊าก.....ซาก.....ถุย"

"ตะลั่งตั่งแพ็ง ตะลือกต็อกแพ็ง ซิ ๆ แพ็ง ซิ ๆ แพ็ง"

ดร. ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขารำคาญตนเองและเศร้าใจเหลือที่จะกล่าวแล้วที่เขาแต่งกายแบบนายทหารจีนโบราณ มันรุ่มร่ามรุงรังจนบอกไม่ถูก นายแพทย์หนุ่มเขียนหน้าเขียนตาจนแทบจะจำไม่ได้ มือทั้งสองถือลูกตุ้มเป็นอาวุธซึ่งลูกตุ้มนี้ทำด้วยกระดาษ

อาเสี่ยพยักหน้ากับดิเรกแล้วกระซิบกระซาบ

"เจรจาทนอวยซีไวย ให้คนดูเขารู้ว่าแกเป็นใคร"

ดร. ดิเรกยิ้มอย่างแห้งแล้ง เขายกลูกตุ้มขึ้นกวัดแกว่งแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

"ว๊าก.....มาย เนม อีส ซากักโล"

"เฮ้ย" พระเจ้ายกถึงตวาดเว็ด "พูดจีนไวยไม่ใช่พูดฝรั่ง"

พวกคนดูหัวเราะงอหาย นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่กระเรียกระดอย่างบอกไม่ถูก เขาปลอบใจตนเองให้เข้มแข็งแล้วรำลูกตุ้มต่อไป

"วีก.....อ้าวชื่อสามแยก....เฮีย-ไมใช่ไวย้อ อ้าวชื่อซากักโล่ อ้าวรับราชชูกางกิงเงิงเดื่องมานางเลี้ยวไม่เคยออกศึกสงครามเลย
วังนี้อ่าเลยอ้าวจะต้องออกรบ แะะ แะะ ขอประทางไท่ก อ้วม่ายเคยเล่งจ้วน่อ อานายไย้อ"

เสียงดนตรีดังขึ้นอีก

"แพ้ง ๆ ๆ ๆ ๆ ตูตีตูตูตีตูตะแร่แพ้ง ๆ ๆ ๆ ๆ"

เสียงทวนกับ ดร. ดิเรกต่างร่ำอาวรูอย่างคล่องแคล่วลักรู้ก็พากันเข้าโรงไป พระเจ้ายกถังลูกขึ้นเสด็จตามไปด้วย
ฉากว่างเปล่าอยู่ลักรู้เสียงม้าพ้อและกลองรบก็ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว

กองทัพฮวนออกมาแล้ว นำหน้าโดยพล พัชราภรณ์ ซึ่งแสดงเป็นตงก๊ก แม่ทัพใหญ่ฝ่ายฮวน ส่วนแม่ทัพหน้าก็ตาม
หลังมาคือชินเซียมิ่งหรือนิกร การุ่นวงศ์

พอดนตรีหยุดพลก็กล่าวคำเจรจา

"ชินเซียมิ่ง บัดนี้กองทัพของเราได้ล้อมเมืองไ้วหนาแน่นแล้ว ขอให้ท่านนำทหารเข้าตีหักเอาเมืองให้ได้ก่อนค้ำวันนี้เกิด"

นิกรแบมือแล้วยักไหล่

"ไหนละทหาร มืออยู่สองตัวแกกับกันเท่านั้น"

นายพัชราภรณ์ทำคอย่น เอื่อมมือเชกกบาลนิกรดั่งไป๊ก

"สมมุติเอาว่ามีไวย้อ เรามีทหารมาสิบหมื่น"

"อ้อ-ยังงั้นก็เล่นต่อไป" แล้วนิกรก็ตะโกนสุดเสียง "วีก.....บ๊ะฉ่อ บ๊ะฉ่อ ใส่ตังไฉ่เต้าหู้ชาวทอเจียะฮ้อ...วีก
อ้วยกรบเต็มทงแล้วไวย้อ"

"ตะลุกตึกแพ้ง ตึกแพ้ง ตึกแพ้ง ๆ ๆ ๆ ๆ"

เสียงทวนกับ ดร. ดิเรกวิ่งออกมาแล้วหยุดชะงัก นิกรปราดเข้าไปยืนเผชิญหน้าอวยซีโพ่คักในระยะใกล้ชิด

"วีก" อาเสี่ยร้องลั่น "ลื้อชื่อไรวะ"

นิกรทำปากเบะให้เหมือนแม่ทัพฮวน แล้วตอบฉาดฉาน

"ชินเซียมิ่ง"

"แซ่อะไร" กิมหงวนถามเสียงดู ๆ

"แซ่ปัดยุง"

"ม่ายช่าย แซ่คือนามสกุลไวย้อ"

"อ้วแซ่ชิน วีก-อ้ายอวยซีโพ่คัก วันนี้เป็นวันตายของลื้อแล้ว"

เสียงทวนหัวเราะชอบใจ ยกมือเท้าสะเอวมองดูนิกรอย่างขบขัน แล้วพูดด้วยเสียงปกติ

"ต้องถามชื่อกันเสียก่อนซีไวย้อ แกรู้ได้อย่างไรว่ากันชื่ออวยซีโพ่คัก"

"อ้าว ก็ก่อนเล่นเราเตียมกันไว้แล้วนี่หว่า"

กิมหงวนลั่นศึระชะซ่า ๆ

"เล่นให้มันถูกเรื่องหน่อยเถอะน่า ต้องถามชื่อและแซ่กันเสียก่อนแล้วค่อยรบกัน ฟ่าเถอะวะกันร่ำคาญเต็มทงแล้ว"

นิกรเห็นอาเสี่ยโกรธก็ยกมือไหว้

"ขอโทษที ที่นี้เล่นจริง ๆ ค่อยหายเมาแล้ว ฮัก...ซาก...ลื้อชื่อไรแซ่ไรวะ"

เสียงทวนขยับง้าวคู่มือ

"อ้วชื่ออวยซีโพ่คักเป็นหลานอวยซึ่งแม่ทัพตงฉินที่ตายไปแล้ว มาไวย้อรบกันตัวต่อตัว อ้วจะตัดคอลื้อเอาไปให้
เจ้านายของอ้ว"

นิกรยกทวนแทงทันที อาเสี่ยไม่ทันระวังตัวก็ถูกแทงที่หน้าอกอย่างจังเสียงดังอ๊ก ถึงแม่ทวนที่นิกรถือทำด้วยไม้
แต่ก็ทำให้อวยซีโพ่คักจุกแอด ๆ เสียงทวนขมวดคิ้วหน้า พวกคนดูหัวเราะกันจนท้องคัดท้องแข็ง

แล้วอาเสี่ยก็โมโหจนลืมหิว เขาปราดเข้ามายง้าวพาดฟันนิกรเต็มเหนี่ยว

"อ้ายกร มึงเล่นจริง ๆ กูต้องเอามึงให้อยู่"

นิกรตกใจรีบยกทวนขึ้นปิดป้องเป็นพัลวัน แต่แล้วเขาก็ถูกอวยซีโพ่คักฟันด้วยง้าวถูกกลางกบาลดั่งไป๊ก
คราวนี้นายจอมทะเล้นก็เดือดดาลจนนัยน์ตาวาวโรจน์ เขาใช้ด้ามทวนโจมตีอาเสี่ยจนล่าถอย กิมหงวนทั้งง้าวคู่มือ
กระโดดถีบชินเซียมิ่ง ทวนหลุดกระเด็นจากมือ

พอนิกรลุกขึ้นมาได้เขาก็ชบครามกรอดปราดเข้าประจัญบานกิมหงวนด้วยหมัดรุ่น ๆ นายทหารเอกแผ่นดินถึงกับทหารเอกของฮวนเกิดแจกหมากแจกแว่นกันจริง ๆ แล้วทั้งสองชกกันอุตุตุต

บรรดาแขกผู้มีเกียรติที่นั่งดูจู่อยู่ในสนามหน้าตึกต่างตกใจพลุดลุกขึ้นยืน คุณหญิงวาดร้องเสียงหลง

"เฮ้ย-เล็กกันไว้ย เล่นกันทำไมถึงชกกันจริง ๆ เจ้าคุณขึ้นไปห้ามหน่อยซีคะ เลิกกันไว้ย โอ๊ย-ตายแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หันมายิ้มให้เมียของท่าน

"กำลังหน้าลัวหน้าขวานเลือดขึ้นหน้าอย่างนี้ขึ้นไปห้ามมันฉันก็จะพลอยเสียรังวัดไปด้วย"

สองทหารเองต่างตลบอบนกันด้วยหมัดรุ่น ๆ นิกรถูกหมัดตรงของเสี่ยวหงวน นัยน์ตาข้างซ้ายเขียวบัดขนาดชนมครก แต่อาเสี่ยวก็ถูกหมัดของนิกรปากปลิ้นเหมือนครุฑ พลกับ ดร. ดิเรกยืนดูสักครู่ก็เข้าห้าม ในเวลาเดียวกันเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็รีบดึงม่านหน้าเวทีให้รูดเข้ามาหา

เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจของพวกแขกดั่งแซดไปทั่วบ้าน "พัชราภรณ์" จนกระทั่งเจ้าคุณปัจจนิก ฯ แหวกม่านออกมาแก้มศิระระ คำนับคนดู ความเงิบจึงเกิดขึ้น

"ท่านทั้งหลาย ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย การแสดงงิ้วบรรดาศักดิ์เรื่อง "ซาโ้วโล่ตีอ" ต้องเลิกล้มลงกลางคันก็เพราะตัวงิ้ว ซึ่งเป็นตัวสำคัญเกิดพิศกันขึ้นจริง ๆ ขณะนี้ข้าพเจ้าได้ไกลเกลี้ยให้ประนีประนอมกันแล้ว แต่อวยชีโปกักก็ถูกชกปากปลิ้น ไม่สามารถจะแสดงให้ท่านชมต่อไปได้ เพราะรับประทานหมากสดเข้าไปมากเกินไป ดังนั้นงิ้วบรรดาศักดิ์ในความควบคุมของข้าพเจ้าจึงขอสิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้"

แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็ก้มศิระระคำนับคนดูอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นเองเปลือกกล้วยหอมที่ขวางจากมือมีดก็ลอยละลิวมากกลางอากาศถูกศิระระเจ้าคุณปัจจนิก ฯ พอดี คราวนี้เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นอย่างครืนเครง

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ชบครามกรอด แล้วท่านก็พาตัวเข้าไปในม่าน

งานคล้ายวันเกิดของคุณหญิงวาดเป็นไปอย่างครึกครื้นและสมเกียรติ บรรดาแขกทั้งหลายต่างเมาเหล้าไปตามกัน และพากันขึ้นไปแสดงอะไรต่ออะไรบนเวทีเป็นที่สนุกสนานยิ่งนัก งานสิ้นสุดลงในเวลา ๒.๐๐ น. ของวันใหม่

- จบ -

พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๖ สำนักพิมพ์บรรณาคาร ราคา ๑ บาท